

Οι Βυζαντινοί στους χρόνους του Ιουστινιανού είχαν το κουράγιο να φωνάζουν σ' ένα κοτζάμ Αυτοκράτορα μέσα στον Ίππόδρομο :

— «Ψεύδασαι, Γαϊδαρε !»

Τὰ θεωρεῖται τῆς Βουλῆς ἔμειναν βουβὰ. Τί νὰ σήμαινε αὐτὴ ἡ βουβαμαρα τους ; Πῶς χώνεψαν τὶς ψευτιές ; Ἡ πῶς οἱ κοινοβουλευτικὲς ψευτιές ἀρχισαν πιά νὰ μὴ κάνουν καμμιά ἐντύπωση, στὸν κόσμον ;

Θὰ τὸ εὐχόμεσθε νᾶταν τὸ δεύτερο.

ΤΗΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗ

Ἐβδομάδα ἡ Βουλὴ μας δούλεψε στὰ γερά καὶ τάπο-τελέσματα τῆς πατριωτικῆς δουλειᾶς τῆς φανήκανε στὴν «Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως» ὅπου σ' ἓνα φύλλο μονάχα, στὸ φύλλο τῆς 26 Φεβρουαρίου, δημοσιεύθηκαν 92, μὲ τὸ συμπάθειο, προσωπικὲς μεταβολές.

Τὴν μεγαλύτερη δουλειὰ τὴν ἔκανε ὁ κ. Σπῆρας, ὁ ἀναμορφωτὴς τῆς Παιδείας, καὶ γι' αὐτὸ στὸ μερικὸ του πέφτον 62 μεταβολές. Στὸ μερικὸ τοῦ κ. Σιμπούλου πέφτον 16, στὸ μερικὸ τοῦ κ. Θεοτόκη 14 καὶ στὸ μερικὸ τοῦ κ. Λεβιδῆ μονάχα 2. Νὰ μᾶς ζήσουν καὶ νὰ τοὺς χαιρόμαστε !

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ἄν ἡ Βουλὴ, ἐδούλευε μὲ τὰ σωστά τῆς, κί' ὄχι μὲ λόγια θὰ τῆς ἰστέλαμε νὰ κρίνῃ μιὰ ἀναθεώρηση τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ποὺ φίλος δικηγόρος, εἰδικὸς στὰ ποινικά, μᾶς κατάρωσε.

— Σύμφωνα μὲ τὸ σῆδίο τοῦ φίλου μας, γιὰ νὰ ἐλαττωθοῦν τὰ ἐγκλήματα, πρέπει νὰ ἐπιβληθοῦν στοὺς κακούργους βαρύτερες ποινὲς ἀπὸ τὶς σημερινές.

— Ἐκεῖνος δηλ. ποὺ σκοτώνει «ἀπροσελετήτως καὶ ἐν βρασμῷ ψυχικῆς ὁρμῆς» πρέπει νὰ καταδικάζεται νὰ διαβάξῃ τὰ Γεωγραφικὰ ἄρθρα τοῦ κ. Κανελλίδου.

— Ἄν σκοτώσῃ «ἐκ προμελέτης καὶ ἐσκεμμένως» νὰ καταδικάζεται νὰ ἰδῇ στὸ θέατρο τοὺς Ἰσαυροὺς τοῦ Ραγκαβῆ.

— Ἐκεῖνος ποὺ σκοτώνει τὸν πατέρα του νὰ καταδικάζεται νὰ κἀνῃ διάλεξη στὰ «Παναθήναια» τοῦ κ. Μουχλίδου.

— Ἐκεῖνος ποὺ κάνει ἀληστία μετὰ φόνου» νὰ καταδικάζεται νὰ τὸν κρίνῃ ὁ κ. Ξερνόπουλος, κτλ.

10 ΑΡΧΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΛΟΓΓΟΥ

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

Μετάφραση Ἑλίας Π. Βουτσερίδη

Καὶ προητέρα ἀπὸ τὰ γενεήματα κ' ἀπὸ τὸ γέλοιό τὸ καταλαβεῖ μὰ τότες, ἀφοῦ ἀπὸ τὸ πρῶτ' προφασίστηκε στὸ Χρῶμη, ὅτι θὰ πᾶει σὲ μιὰ γειτονιά τῆς ἐτοιμύγεννης, τοὺς παρακολούθησε κί' ἀφοῦ κρύφτηκε σὲ κάποια χαμόκλαδα, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται, ἀκουσεν ὅλα ὅσα εἶπαν, εἶδεν ὅλα ὅσα ἔκαμαν· μήτε τῆς ξεφυγεν πᾶς ἔκλαψεν ὁ Δάφνης. Ἐπειδὴ λοιπὸν συμπόνεσε τοὺς δύστυχους καὶ νόμισε ὅτι ἤρθεν διπλὴ εὐκαιρία καὶ γιὰ τὴ σωτηρία ἐκεῖνων καὶ γιὰ τὴ δική τῆς πεύθυμιά, σφίζεται κατὰ τέτοιο. Τὴν ἄλλη μέρα ἀφοῦ προφασίστηκε ὅτι θὰ πᾶει στὴν ἐτοιμύγεννη γυναίκα, φανερὰ στὴ βαλανιδιά, ποὺ καθουταν ὁ Δάφνης κ' ἡ Χλόη, φτάνει καὶ σὺν καμώθηκε ἀπαράλλαχτα τὴν παραγμένην,

— Ἄπ' αὐτὰ τὰ λόγια καταλαβαίνεται πῶς τὸ νομοσχέδιο αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο νὰ ψηφιστῇ καὶ νὰ γίνῃ νόμος τοῦ Κράτους, ἀφοῦ κί' αὐτοὶ οἱ νόμοι τὸν Δράκοντα, ποὺ εἶναι πολὺ μαλακώτεροι ἀπ' αὐτοὺς, ἔχαραχτηρίστηκαν ἀπὸ τοὺς Ἀρχαίους Ἀθηναίους ὡς θηριώδεις καὶ ἀποτρόπαιοι.

— Θὰ γιορταστῇ, λένε, ἡ φιλολογικὴ εἰκοσιπενταετηρίδα τοῦ ἀγαπητοῦ μας φίλου κ. Γ. Στρατήγγη.

— Πολὺ δίκαια, ἀφοῦ μάλιστα ἐγιόρτασαν τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τους ὁ κ. Δ. Γερρρρ. Καμπούρογλος, ὁ κ. Μπάμπης Ἄννινος καὶ πρόκειται νὰ τὴν γιορτάσῃ μεθαύριον καὶ ὁ κ. Κουρούπης.

— Κάποιος ἰδίαφισε τὸν κ. Μιστριώτη ἀνεσαρκωμένην ὀνομαστικὴν ἀπόλυτον.

— Τὸ καινούργιο τοῦ αὐτοῦ ὄνομα δὲν μᾶς φαίνεται ἄσχημο.

— Ὁ Πολίτικος «Ταχυδρόμος» σ' ἓνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα φύλλα τοῦ ἀναμασάει τὶς ἀνοησίες τῶν «Καιρῶν» καὶ τοῦ Κουρούπη πῶς πρέπει ἡ Ἑλλήν. Κυβέρνηση νὰ ὑποδείξῃ φιλικὰ στὴ Γαλλικὴ Κυβέρνηση πῶς εἶναι παράνομος ὁ διορισμὸς τοῦ Ψυχάρη κτλ.

— Τὸ νοστιμώτερο ἀπὸ τὸ φλογερὸ αὐτὸ ἄρθρο εἶναι, ὅτι ὁ κ. Ν. Δεληγιάννης καὶ ὄλλ' οἱ ἄλλοι πρέσβεις, ἀναγνωρίζονται ὡς εἰπήσῃμοι ἀντιπρόσωποι τῆς Ἑλληνικῆς γλώττης !»

— Ὅστε νὰ γελάσῃ κανένας δὲν μπορεῖ μερικὲς φορές. Τί κρίμα !

— Ὁ κ. Ἀλ. Μακεδονίας, ὁ γνωστὸς ποιητὴς τῆς πατριωτικωτάτης «Καραβίας» δημοσιεύει στὸ «Σκρίπ» τῆς περασμένης Τετάρτης ἐμβριθέστατο ἄρθρο κριτικὸ γιὰ τοὺς Ραγκαβηδικούς «Ἰσαυρούς».

Ὁ κ. Μακεδονίας θεωρεῖ τοὺς «Ἰσαυρούς», ἀπαράλλαχτα ὅπως κί' ὁ κ. Ἰσαυρὸς θὰ ἐθαύμαζε τὴν «Καραβία» του.

— Κί' ὁ ὀδομαδίτικος φιλολογικὸς διάλογος.

— ἀδιέβασε τὴν κρίση τοῦ κ. Ξενοπούλου στὰ «Παναθήναια» γιὰ τὸ «Ραγιαμένο ποτήρι» τοῦ Πολέμη ;

— Τέτοια πράγματα, φίλιτάτε μοι, δὲν διαδίδονται. Δίδονται σὲ σκονάκια, δμως ἡ Γιάλαπυ καὶ ἡ Ἰππεσκουεζίν !

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—κ Παρακοιμώμενο. Πολὺ σωστὴ ἡ παρατήρησή σας Ἐπρεπε ὁ κ. Μιστριώτης, ἂν ἠδιαφερόταν ἀληθινὰ γιὰ τὴ γλώσσα, νὰ ζητήσῃ νὰ παυθῇ κί' ὁ κ. Κλέωνας ποὺ ρεζιλίσε τὴν καθαρεύουσα μὲ τοὺς «Ἰσαυρούς» του.—κ. Βιοπαλαιστή. Κάθε ἄλλο. Ἄν δούλευε ἀθρόυβα ὁ κ. Λουκόπουλος, μπορούσε νὰ τυπώσῃ καὶ δράματα καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε. Ποῖς μπορεῖ νὰ κατακρίνῃ ποτὲ τὸν

εἶπε: —Σῶσέ με, Δάφνη, τὴν κακομοῖρα· γιατί ἀπὸ τὶς εἰκοσι χῆνες μου μὴ τὴν πιά καλὴ ἓνας ἀητὸς μάρπαξε κί' ἐπειδὴ σήκωσε μεγάλο φόρτωμα, δὲ μπόρεσε πετώντας νὰ πᾶει σ' ἐκεῖνο τὸ συνηθισμένο του ἀψηλὸ βράχο· παρὰ σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ χαμηλὴ λαγκαθὰ ἔπεσε. Ἐσὺ λοιπὸν γιὰ τ' ὄνομα τῶν Νυμφῶν κ' ἐκείνου τοῦ Πάνα, ἀφοῦ μπεῖς στὴ λαγκαθὰ, σῶσέ μου τὴ χῆνα· γιατί φοβάμαι μονάχη μου νὰ μπεῖ. Κ' ἔσως νὰ σκοτώσεις καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἀητὸ καὶ νὰ μὴ σὲς ἀρπάξῃ πιά πολλὰ ἀρνιά καὶ κατσίκια· καὶ τὸ κοπάδι ὡς τότες θὰ τὸ φυλάξῃ ἡ Χλόη· χωρὶς ἄλλο τὴνε γνωρίζουν τὰ γίδια, γιατί πάντα μαζῆ σου βόσκει.

ΙΑ'. Χωρὶς νὰ ὑποφιαστῇ τίποτις ἀπὸ τὰ μελλούμενα ὁ Δάφνης, ἀμέσως σηκώνεται κί' ἀφοῦ πῆρε τὴν ἀγκλίτσα του, ἀκολουθοῦσε τὴ Λυκαίνιο κί' αὐτὴ τὸν ἔφερε ὅσο μπόρουσε μακριὰ ἀπὸ τὴ Χλόη· κί' ὅταν στὸ πιδ δασὸ μέρυς ἔφτασαν κί' ἀφοῦ τὸν παρακάλεσε νὰ καθίσουν κοντὰ σὲ μιὰ πηγὴ, τοῦ εἶπε:

—Ἀγαπᾶς, Δάφνη, τὴ Χλόη κί' αὐτὸ τὸ ἔμαθα ἐγὼ τὴ νύχτα ἀπὸ τὶς Νύμφες σι' ὄνειρό μου τὰ χτεσινὰ σου δάκρυα οἱ Νύμφες μοῦ διγῆθησαν καὶ μὲ πρόσταξαν νὰ σὲ σωσω, μαθικίνοντάς σε τὰ ἔργατα τῆς ἀγάπης. Κί' αὐτὰ δὲν εἶναι φιλήματα κί' ἀγκαλιάζματα κί' ὅσα κάνουν τὰ κριάκια κί' οἱ τράγοι, παρὰ πη δῆματα καὶ πιδ γλυκὰ ἀπὸ κείνα, γιατί ἔχουν γλύκα

κ. Γερέσο·μο Γαλίνη, ποὺ λουστράρει τόσο σεμνὰ καὶ τόσα κλλιτεχνικὰ τὰ παπούσια στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Παιριῶς καὶ ποὺ τὸ βράδυ παγαίνει στὸ Ὄρειο καὶ τελειοποιεῖται στὸ βιολλί ; Ὁ κ. Γαλίνης οὐτε τηλεγραφήματα συγχαρητήρια ἐδημοσίευσε ποτέ, οὐτε ἄρθρα συντοχτικῶς ἀναρχικὰ στὶς ἐφημερίδες.—κ. Δάφνη. Ὁ Λόγγος τελιώνει σ' ἓνα μῆνα ἴσως ἀπ' αὐτὸν θὰ δημοσιεύσουμε ἓνα ἀνέκδοτο ρομάντο τοῦ κ. Ψυχάρη, τὸν «Ρομπισῶνα» του. Γιὰ τὰ ἄλλα ποὺ μᾶς γράφετε δὲν ἔχετε δίκιο. Μὴ βιαζόσαστε κί' ὅσα λέτε στὸ γράμμα σὲς θὰ γίναν με τὸν καιρὸ. Στὸ γραφεῖο μᾶς βρίσκετε κάθε μέρα ταχτικά ἀπὸ τὶς 3—5 μ.μ.—κ. Μίρκ. Γεράν. Ὅχι ἀπὸ περ. φρόνηση, μὰ ἀπὸ τυπογραφικὴ ἀνάγκη ἔγινε. Ὁ κ. Ψ. μᾶς ἔγραψε θερμώτατα εὐχαριστήρια. Ἐλάτε δίχως ἄλλο τὴν Κυριακὴ τάπηγμα στὸ γραφεῖο· θὰ σὲς περιμένουμε.

ΚΕΡΔΟΣ 312,140 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! 312,140 δραχμᾶς ἔδωκε μέχρι τοῦδε τὸ γραφεῖο τοῦ τραπεζομεσίτου κ. Ἰω. Φωτίου εἰς τοὺς πελάτας του. Ἦτοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουν κερδίσει διάφορα ποσά. ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν ἀριθμὸν 327,140 δραχμῶν.

Ὁ κ. Ἰω. Φωτίου θέλει ν' ἀναβιβάσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς 1,000,000 δραχμῶν. Ἐπιθυμῶν δὲ ἓνα συμμετάσχωσι τούτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας ὑποβιβάζει τὴν προκαταβολὴν δι' ἐκάστην λαχειοφόρον τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς εἰς δραχμ. 8 καὶ καλεῖ τοὺς θελοντάς ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσελθῶσιν εἰς τὸ τυχερὸν γραφεῖόν του, ὅπου πᾶντὸς θὰ κληρωθῇ μετ' ἀμοιβῆς ὁμολογίας τῆς καὶ τί χάρη νὰ εἴναι ἡ πρώτη μὲ τὰς 70,000 χρυσᾶς δραχμᾶς τὴν 19 Μαρτίου ἔ. ἔ., ὅτε γενήσεται ἡ κλήρωσις.

Ὡσαύτως ἀσφαλίζονται καὶ λαχειοφόροι ὁμολογία τῆς κ' τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς διὰ τὴν αὐτὴν εἰς τὸ ἄρτιον κλήρωσιν τῆς 19 Μαρτίου 1904 ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς ἐκάστη.

ΦΤΗΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

Στὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμά» καὶ στὸ κίσκι τῆς Ὀμονοίας, πουλιούνται τὰκόλουθα βιβλία, ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τὸ ἓνα —κ' ἓνα φρ. χρ. γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ :

Τοῦ ΨΥΧΑΡΗ : «Τὸνεῖρο τοῦ Γιαννίρη» καὶ τὸ «Ταξίδι μου». —Τοῦ ΠΑΛΛΗ : «Ἡ Ἰλιάδα» τόμοι δυὸ (Α—Μ). —Τοῦ ΦΩΤΙΑΔΗ : «Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μὲ ἀναγέννησις». —Τοῦ ΦΙΛΗΝΤΑ : «Γραμματικὴ τῆς Ρωμῆτικῆς γλώσσας» Ἀπὸ τοὺς θρύλους τῶν αἰῶνων (ποιήματα).

Οἱ ἀγοραστὲς τῶν ἐπαρχιῶν πληρώνουν 30 λεπτὰ ταχυδρομικά γιὰ κάθε βιβλίον.

Οἱ ἀγοραστὲς τοῦ ἐξωτερικοῦ δὲν πληρώνουν ταχυδρομικά.

γιὰ περισσότερο καιρὸ. Ἄν λοιπὸν θελεῖς νὰ γλυτώσεις ἀπὸ τὰ βόσκανα καὶ νὰ μάθεις τὶς χαρὲς ποὺ ζήτας, ἔλα παραδόσου σ' ἐμένα σὰ χαρούμενος μαθητὴς κί' ἐγὼ γιὰ τὸ χατῆρ ἐκείνων τῶν Νυμφῶν θὰ σὲ μάθω.

Δὲ βιάστης ὁ Δάφνης ἀπὸ τὴ γλύκα, παρὰ σὺν ἐραστῆς χωριότητος καὶ γιδάρης καὶ νέος, ἀφοῦ ἔπεσε στὰ πόδια τῆς, παρακαλοῦσε τὴ Λυκαίνιο νὰ τόνε μάθει ὅσο μπορούσε γλήγορα τὸν τρόπο, ποὺ μὲ δαύτον ἔ,τι θελεῖ θὰ κάνει τῆς Χλόης. Καὶ σὰ νᾶμελλε κατὶ μεγάλο κί' ἀληθινὰ θεοσταλμένο νὰ μάθει, καὶ κατσακίει πᾶς θὰ τῆς δώσει ὑπόσχοιαν καὶ τυριὰ χλωρὰ ἀπὸ πρωτάρμεχτο γάλα καὶ τὴν κατσίκια τὴν ἴδια. Ἄφοῦ λοιπὸν βρῆκεν ἡ Λυκαίνιο τοσπάνικη ἀθωότητα ὅση δὲν περιμένε ἀρχισε νὰ γυμνάζει τὸ Δάφνη μὲ τοῦτο τὸν τρόπο. Τὸν πρόσταξε νὰ καθίσει κοντὰ τῆς, ἔπως ἦταν, καὶ νὰ φιλεῖ φιλεῖ ὅπως κί' ὅσα συνήθιζε, κί' ἐνῶ θὰ τὴνε φιλοῦσε νὰ τὴν ἀγκαλιάζει μαζῆ καὶ νὰ πλαγιαίνει χᾶμου· κί' ἔμα κᾶθησε καὶ τὴνε φίλησε, καὶ πλαγιασε, κ' εἶδε πᾶς ἦταν κλλός, τόνε σηκώνει κί' ἀφοῦ ἐκαπλώθηκε ἀποκάτου του, τὸν ἔφερε στὸ δρόμο ποὺ ζητούσεν ὡς τότες· κί' ὕστερις δὲν ἔκανε τίποτις παράξενο, γιατί ἡ φύση τόνε μάθαινε τ' ἀποδέλοιπο, ποῦπρεπε νὰ κάνει.

ΙΒ'. Κί' ἀφοῦ τελείωσε τὸ ἐρωτικὸ μάθημα ὁ Δάφνης ἔχοντας ἀκόμη ποιμενικὸ μυαλὸ ξεκίνησε τρεχάλα